

BLUE BERET

DEN NORSKE FN-STYRKEN
I LIBANON

Nr.4/XV OCTOBER 1985

NYTT MANDAT

Mandatet for UNIFIL løper ut 19. oktober.

Hovedelementet i mandatet er at UNIFIL skal påse at israelerne trekker seg ut av Sør-Libanon, og gjenopprette fred i området.

Vi vet at dette ikke er oppfylt. I 1970-årene erfarte sivilbefolkningen at palestinerne virket som en magnet for israelske bombefly. Idag er IDF og SLA magnet for libanesiske frigjøringsstyrker. Vi ligger midt imellom.

Trekker vi oss ut blir frontlinjene skarpere. De stridende partene slipper å ha UNIFILs årvåkne øyne i nakken. Krigføringen kan bli deretter. Sivilbefolkningen blir atter tvunget på flukt.

På den annen side: skal UNIFIL lykkes fullt ut, er man avhengig av politisk press og politiske løsninger. Under denne vanskelige modningsprosessen gir tross alt UNIFILs blotte tilstedeværelse en trygghet for sivilbefolkningen ingen tidligere fremmede styrker har gitt.

Hensynet til sivilbefolkningen bør veie tungt når FN-diplomatene i disse dager vurderer mandatfornyelse.

PIO

PIO/Hans
E.H.Jacobsen

Ass.PIO Kåre
M.Hansen

Trykk: Y.Markarian designing & printing services, Beirut. Tel: 363 928. Artiklene kan fritt benyttes ved kildehenvisning, unntatt i kommersiell utnyttelse, reklame etc.

Blomster til FC

UNIFILs popularitet ble på en fin måte illustrert da Force Commander, general William Callaghan, for en tid siden besøkte Norbatt. Under Callaghans opphold i Kaukaba løp en liten gutt frem og overrakte generalen

en bukkett farverige blomster. Først ble Callaghan overrasket, deretter bøyde han seg ned for å bli nærmere kjent med den lille. Men tassen var synlig sjenert, så han snudde på hælen og tuslet bort til sin ventende mor. Både Force Com-

mander og oberst Helge Skaar (i bakgrunnen) kunne bare trekke på smilebåndet.

Det hører med til historien at gutten og hans familie noen dager senere mottok en skriftlig takk fra Callaghan.

Hun fant lykken

Veronika har forlatt Ebel es Saqi, og er nå bosatt i Norge.

I Blue Beret nr. 2 skrev vi om den libanesisk-armenske flyktningen Veronika Kalaydjian og hennes familie. Siden dengang har livet endret seg radikalt for Veronika, — til det bedre.

Søndag 8. september gav hun sitt «ja» til NK i Norbatt XIV, Åsmund Bakke. Vielsen fant sted i det norske konsulatet i Tel Aviv. Etter hvetebrødsdager i Nahariya reiste paret til Norge.

Vi gratulerer, og ønsker Veronika velkommen til sitt nye fedreland.

UNIFIL-garanti

Force Commander, general William Callaghan, var på Norgesbesøk i begynnelsen av september. På spørsmål fra pressen om hva som vil skje i Sør-Libanon hvis hele UNIFIL trekker seg ut, svarte Callaghan at det ikke foreligger vurderinger i hans stab i Naqoura om dette.

— Men det som kan sies er at det bare var ca. 15.000 innbyggere i vårt mandatområde da vi kom i 1978. Siden vokste det til 250.000, og antallet er stigende. Det betyr at befolkningen følger UNIFILs tilstedeværelse som en garanti, sa Callaghan.

Prestens hjørne

På kjøretøyet skal storfolk kjennes. Jeg tror ikke dette gamle ord-taket holder stikk lenger. Det hadde nok sin aktualitet for år tilbake. Jeg husker gamle Stensen fra guttedagene, en småbruker. Han hadde kanskje tre kyr, også hesten da. Hvit hest med karjol. Karjolen var alltid blank og messingen var alltid pusset. Det var mange som hadde hest og kjerre, både småbrukere og slitere, men Stensen skilte seg ut. Ikke fordi han var en bedre bonde enn de andre, men fordi han hadde et kjøretøy som vakte oppsikt, ihvertfall hos meg. Men ikke bare det. Hos meg ble det skapt en likhet mellom mannen og den fine karjolen. Stensen snakket så fint, han var pliktoppfyllende og ærlig. Han øvet bent frem en tiltrekkende og positiv respekt hos meg.

Idag har vi bil, dyr bil. På kjøretøyet er det umulig å skille den ene fra den andre. Det måtte da være at den som har minst råd har dyrest bil. Men å skille storfolk ut etter kjøretøyet, nei den tid er forbi.

Mange ganger har jeg fundert over dette. Jeg tror at mange av de største menneskene jeg har møtt er de små, slike som ikke stikker seg frem, trofaste i det små, som veier sine ord. De får kanhende ikke den store omtalen i avisene, men det de selv omtaler vet en holder stikk. En burde få respekt for slike.

Presten i Normaintcoy, Ottar Larsen

På ordene skal storfolk kjennes. Eller for å bruke et gammelt sitat: Det hjertet er fylt av, det taler munnen om. Det er nøye sammenheng mellom mine ord og min personlighet. Mine ord røper meg, det er ihvertfall sikkert. Ord kan være svada, ord kan drepe eller reise opp. Mine ord kan skape redsel og utrygge, mine ord kan skape fred.

Det er farlig å kle andre nakne med dine ord. Det er farlig å gjøre andre små med dine ord. Det kan etterlate arr. Der ord blir våpen skapes utrygghet og avstand. Ord — de kan skape en slagmark både hos den som bruker dem, og den de er rettet mot. Det er sagt at livet er for kort og verden er for liten til å lage slagmark av.

Ord. Ja, slik står skrevet i juleevangeliet: Og ordet ble kjød og tok bolig iblant oss. Det er sagt om den store ordkunstner Kristus. Vel var han i menneskers øyne liten. Men han ble den største. Selvsagt først og fremst fordi det i Ham er evig liv, men det er alltid samsvar mellom Hans ord og Hans person. De utgjør en enhet.

På ordet skal storfolk kjennes.

Ottar Larsen

Patrulje fra 4-27 i Kaukaba

4-27 OP i Kaukaba. Vi skrangler oppover til posisjonen i en PPK. De siste nettene har det vært heftig skyting fra SLA/IDF-stillingen like ovenfor, — tett inntil blue-line. Og med utgangspunkt i sporlysbaner og nedslag er mistanken tilstede; IDF/SLA kan muligens ha vært innenfor blue-line med sine automatvåpen.

En patrulje gjøres klar. PPK-en blir stående i beredskap, klar til utrykning, hvis SEM-radioen klarer å bringe frem budskapet, da. Splintvester på. Ladearmen i bakre stilling, og fotoapparatet klart. Patruljen legger ut.

Det er 35 grader i skyggen. Langt mer i sola, for ikke å snakke om under vesten. Vi trasker oppover. Fenrik Giske og kollega Gudbrand-

sen minner om avstanden gutta imellom. Ikke for tett. En rekke av hensyn til minefaren.

Joda, IDF/SLA ser oss nok. Det er da også noe av hensikten. Markering av ter. Itorium.

Bakken er full av små jordkratere. Slått opp av nedslag fra 12,7 mm. En tidligere norsk sandsekkstilling er gjennomhullet. Ingen går inn i stillingen. Den kan være minelagt.

Ingenting skjer. Leiren rekognoseres på avstand. Merkava-stridsvognene er der. Alle gjøres skikkelig kjent med blue-line. Neste gang sporlysene flyr ned i visse dalsøkk ved gutta at skuddene ikke er avfyrt fra leiren, men innenfor blue-line. I så fall må det reageres.

En patrulje anført av fenrikene Gudbrandsen og Giske legger ut fra 4-27

NRK «rømmer» Beirut

Det er ikke ufarlig å være journalist i Libanon. Mine tyngste øyeblikk har jeg hatt etter å ha opplevd kolleger bli drept som ofre for en meningsløs krig sier NRKs Midtøsten-korrespondent Johan Thorud (40)

De to siste årene har en stor av hans arbeidstid gått med til å dekke krigsbegivenheter. Thorud har selv ikke vært utsatt for ulykker, men kjente flere av de kameramenn og reportere som er omkommet. Slikt gjør et sterkt inntrykk.

— Er du selv ofte redd når du er ute på oppdrag?

— Man skulle vel være nokså spesiell om man ikke blir engstelig når det braker løs. I begynnelsen tok jeg mange sjanser for å få det beste stoffet, det har jeg sluttet med nå. Jeg har nok fått større respekt for hvor farlig krig er. Prøver å tenke på at en journalist som ikke vender tilbake etter en jobb er en dårlig journalist.

Thorud forteller at det spesielt er amerikanske TV-folk som tar de største sjansene under sin dekning av krigen. Konkurransen er beinhard blant de store selskapene, og det gjelder derfor å ligge i fremste linje. Det dreier seg om å ha et levebrød eller ikke.

— Enkelte reportere tar til fornuften og kutter ut. De sier til seg selv at «dette er for

Johan Thorud og kona Anne-Lise Stafne (selv journalist) har pakket eiendelene og flyttet til Amman. Her fotografert i den tomme leiligheten Beirut.

vanvittig, det er det ikke verdt». Andre gripes av spenningen, og blir. Selv har jeg fått signaler fra min arbeidsgiver om å være forsiktig, sier Thorud.

Han peker på at det journalistisk sett er meget interessant å drive nyhetsformidling

fra Libanon. Dessuten har han sammen med sin kone Anne-Lise funnet mange gode venner i landet. Det var derfor ikke uten et visst vemod Johan Thorud for noen uker siden pakket koffertene for å bosette seg i det fredelige, men langt kjedeligere Jordan.

Rakett funnet

Kom og se hva jeg har funnet, sa en lokal gjeter da han søndag 22. september dukket opp i Kp Bs tropps-HQ i Blat. S-3 og et Pi-lag rykket ut til området mellom 4-22 CP og 4-20 OP der det raskt ble fastslått at det dreide seg om en Katushka rakett som var

utstyrt med tidstenner og siktet inn mot Marjayoun.

IDF ble kontaktet og ankom stedet med åtte mann. Disse uskadeliggjorde raketten. Det ble også funnet en annen utskyttingsrampe for Katushka, og denne så ut til å ha vært brukt. Muligens

har den første raketten blitt skutt ut som beregnet, mens den siste har blitt stående på grunn av teknisk svikt.

Det hører historien til at IDF-offiserene satte meget stor pris på å bli kontaktet av Norbatt om denne saken.

MYE OM KRIG

Johan Thorud er blitt kritisert for å lage for mye stoff om krigen i Libanon på bekostning av andre temaer i Midtøsten. Om det sier han: —Jeg håper at jeg etter hvert skal kunne bringe også andre informasjon fra araberverdenen til Midtøsten, som kan gi et nyansert bilde av hva som foregår. Dog vil det fortsatt være naturlig for meg å være på plass i Libanon dersom det skulle smelle.

TIL NORBATT?

— Jeg har nok ikke fått besøkt Norbatt så ofte som jeg gjerne ville, men jeg håper det vil rette på seg nå. Jeg er vel installert i Amman. Jeg er avhengig av å ha et godt forhold til de forskjellige FN-talsmenn, og jeg synes UNIFIL preges av et åpent forhold til mediene. Den norske kontingenten representerer kanskje ikke seg selv så mye godt stoff tross alt har vi hatt norske menn her nede siden 1978.

FORLATER BEIRUT

— Vi forlater Beirut fordi vi ikke lenger anser byen som Midtøstens hovedsete. Dessuten er det blitt for tungvint å jobbe her. Enkelte dager kan jeg bruke flere timer for å få kontakt med Norge når jeg skal sende hjem stoff. Likevel må det understrekes at forholdet ikke er så ille som mange nordmenn kanskje tror. P tross av krigstilstanden lever to millioner mennesker i nokså normalt dagligliv, sier Thorud.

Nybakte fristelser

La disse linjer være en hyllest til alle norske kokker som tjenestegjør i kontingent XV, og kokkegjengen i Rachaya el Foukhar i særdeleshet. De lager nemlig utrolig gode brød. Med all respekt for både «jallalefse» og «brunbrød» som mange daglig gumler på, - det smaker med en skikkelig norsk brødblinds i ny og ne. Og kokkene i hovedkvarteret i Kp B er ikke snauere enn at de baker 2-3 ganger i uka, noe mannskapene selvsagt vet å sette umåtelig stor pris på. Hatten av for tiltaket!

Fersk brød av norsk «modell» varter denne smilende kokkegjengen opp med. Fra venstre: Ketil Spjøtvold, Ronald Knutsen, Petter Sörgård og Rune Stensheim.

«Kvinne skutt»

En kvinne skriker så det går gjennom marg og bein. Like etter lyder et skudd. Bypatruljen i Saqi stormer gjennom nattemørket, og finner en kvinne «voldtatt» og «skutt». Hunden sporer raskt opp «gjerningsmannen».

Jovisst, det er øvelse. Det knitrer i sambandet. Kompaniopsen kalles opp, likeledes saniteten. Et helt apparat settes i sving. MP-en ankommer, likeså vakthavende, lt. Hermansen. Men det drøyer med

saniteten.

Sivildbefolkningen lurar på hva som foregår. Folk blir beroliget. «Bare øvelse». Likevel: Ryktene sprer seg. Neste dag spør mange hva som skjedde. En 10 år gammel pike nekter å trø at det var øvelse. Hun hadde hørt andre fortelle at MP-en vred armene bak på en mann, og at hunden hadde løpt etter ham. Og så hadde damen blitt lagt på bære...

Vi lot jenta ta en telefon til «damen». 10-åringen lyste opp da nun fortalte at de bare hadde «lekt»...

Bypatruljen har funnet kvinnen som ble voldtatt og skutt. Sambandsmann Öyvind Nilsen varsler her om det som har skjedd, og det blir slått alarm.

Infanteriinspektøren på besøk:

FN-tjenesten er viktig

Er erfaringene fra UNIFIL-tjenesten har stor betydning for mobiliserings-hæren. Offiserer og mannskaper lever tildels under reelle stridsforhold som setter større krav til korrekt handling enn under vanlige, norske feltøvelser. Her nede har vi profesjonelle, motiverte soldater som gjør en skikkelig tjeneste.

Det er infanteriinspektøren, oberst H. Faret, som sa dette i forbindelse med inspeksjonen av den norske UNIFIL-styrken. Faret besøkte NORCO, Normaintcoy og Norbatt.

— Har man justert utdanningsprogrammet på bakgrunn av disse erfaringene?

— Jeg vil heller si at vi har fått endel impulser. Når det gjelder ren utdanning til FN-

tjeneste så er vi igang med justeringer på bakgrunn av rapporter og inspeksjoner. Vi vil blant annet bygge endel nye øvingsinstallasjoner så som CP-er og OP-er, for å få mer realistisk FN-trening på norsk jord.

— Vil vi se splintvestene igjen på norske rep.øvelser?

— Vi har allerede flere prototyper klare. Vi vil velge en type som er lettere enn den vi har i Libanon, og som er tilpasset grunnutrustningen. Splintvest skal innføres i hele mobiliseringshæren.

— 25 prosent av kostnadene for den norske UNIFIL-styrken belastes forsvarsbudsjettet. Kritiske røster hevder at pengene kunne vært brukt mer effektivt hjemme?

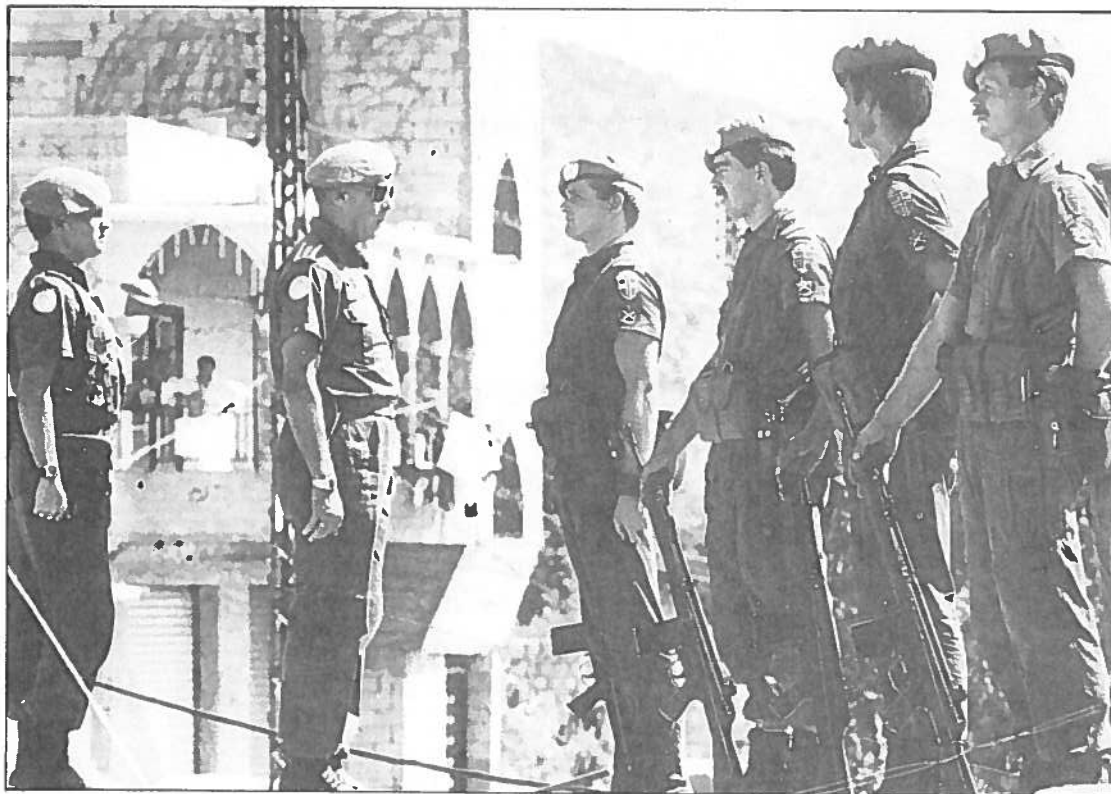
— Min personlige oppfatning er at selv om styrken ikke er gitt mulighetene til fullt ut å oppfylle sitt mandat, så ville iallefall situas-

Infanteriinspektøren, oberst Helge Faret, besøkte Normaintcoy før han dro til Norbatt. Her er Faret (til høyre) fotografert sammen med sjefen for NMC, oberstløytnant Ruud.

jonen i området vært en helt annen uten UNIFIL. Men dette aspektet, samt erfaringene kontra bruk av tilsvarende beløp i Norge, er

vanskelig å måle i penger, sier Faret, som selv har Libanon-erfaring fra UNIFIL HQ i første kontingent.

Selvsagt sto inspeksjon av flere avdelinger på programmet for Infanteriinspektørens besøk. Her besøker han tropp 3, Kp B. Inspeksjonen skjer på taket av HQ.

Biler beskytt

To Norbatt-kjøretøyer ble beskyttet i september. En MP-bil fikk fire skudd med håndvåpen slengt etter seg da den passerte SLA-cp'en like nord for Metulla. Heldigvis gikk kulene høyt over bilen.

Dagen etter, den 20. september, ble en eskorte bil forsøkt stanset i en SLA-cp mens kolonnen var på vei fra Et Taibe til Ebel es Saqi. Da eskortesjefen, løytnant Jimmy Bjerkansmo, valgte å kjøre videre ble det avfyrt et skudd som slo ned i bakken ikke langt unna kjøretøyet.

S-1 seksjonen

[o glade nordlendinger (særlig i bakkant av øsseafterner med gitar og lsmurte sangstemmer) styrer S-1 seksjonen i Nor-tt. Major Eugen Birkeland l), opprinnelig fra foten, og kaptein Öyvind elland (37) fra Hamarøy. ruten S-1 og ass. S-1 står seksjonen av spedisjonsbefal-og mann-aper, MP-sjefen samt lferdsoffiseren og hans lk.

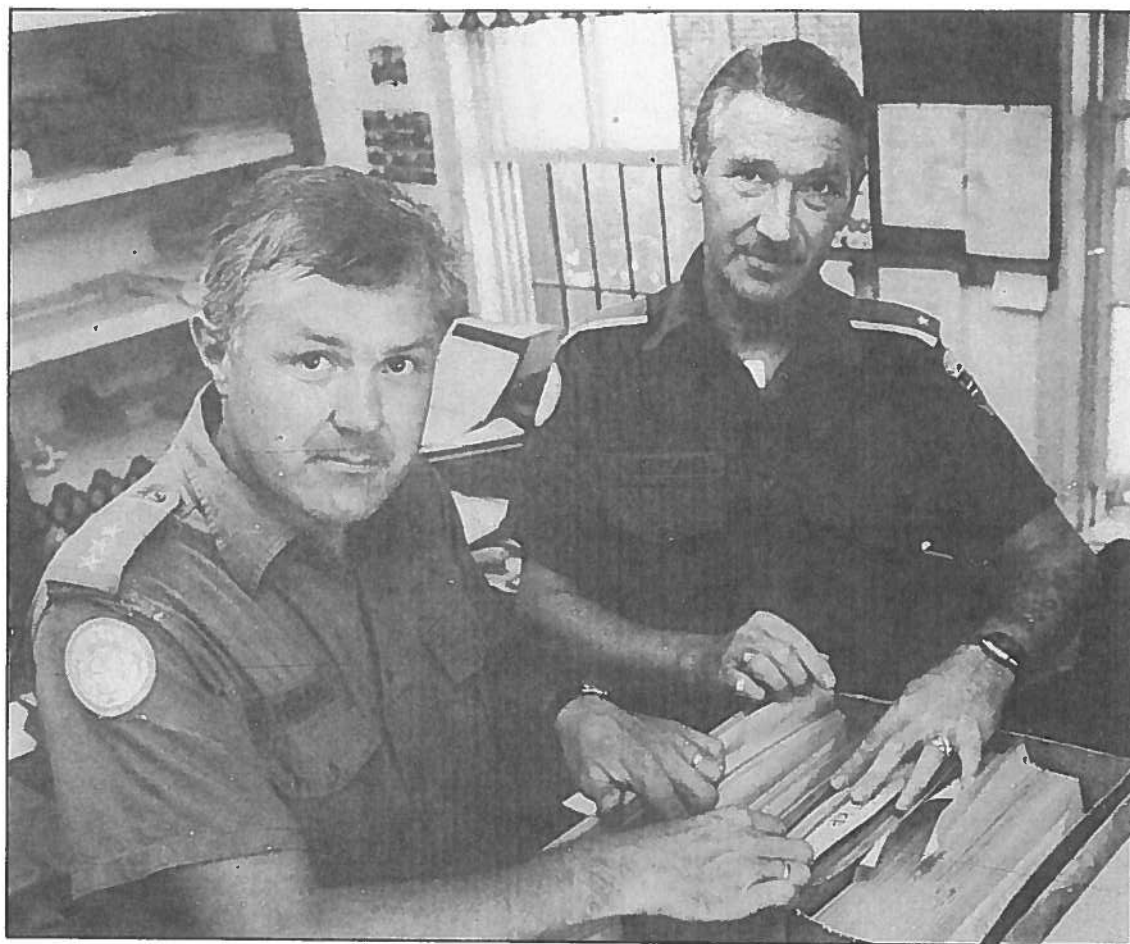
Helland møtte 18. februar FN-kontoret på Onsrud, kastet seg over knadene.

— 2300 søkte tjeneste i ntinent XV. Ved grov-rteringen ble 300 vraket. r de gjenværende ble det hentet politiattester. Har alvorlige merknader på nne, er det «nei» til anon, sier Helland.

Ytterligere falt fra ved eundersøkelsen og i løpet forövelsen. Tilbake stod lorges beste soldater», d noen ganske få unntak.

— Det må være flaut for atienter å komme hjem en måneder tidligere enn har forespeilet familie, ner og arbeidsgiver. Og te er det sikkert de får øake jobben før permis-tiden er løpt ut, sier ma-Birkeland.

Av hans lesning er selsesordrene. Selv er han slags «overdommer» med -sjefens bemyndigelse til å e, eventuelt redusere, tene. Og saker på bn-nivå det Birkelands sure plikt å e i, eventuelt sammen med

Pass opp, «storebror» ser deg. Kaptein Helland og major Birkeland har udskillige navn i sitt arkiv som de her tar en titt i.

MP. Herunder hører repatering.

Personellbehandling er så mangt. Alt fra koordingering av leave til innkalling av personell «på teppet» — om ikke annet for å «beordre» dem til å skrive hjem etter at bekymrede pårørende har kontaktet FDI 4. En bestemt mor gav grei beskjed til de høye herrer på Onsrud: «Send gutten min hjem».

På et personellkontor blir det mye papirarbeid. Altfor mye.

— Det militære systemet er byråkratisk, sier Birkeland.

Pilkast avgjør?

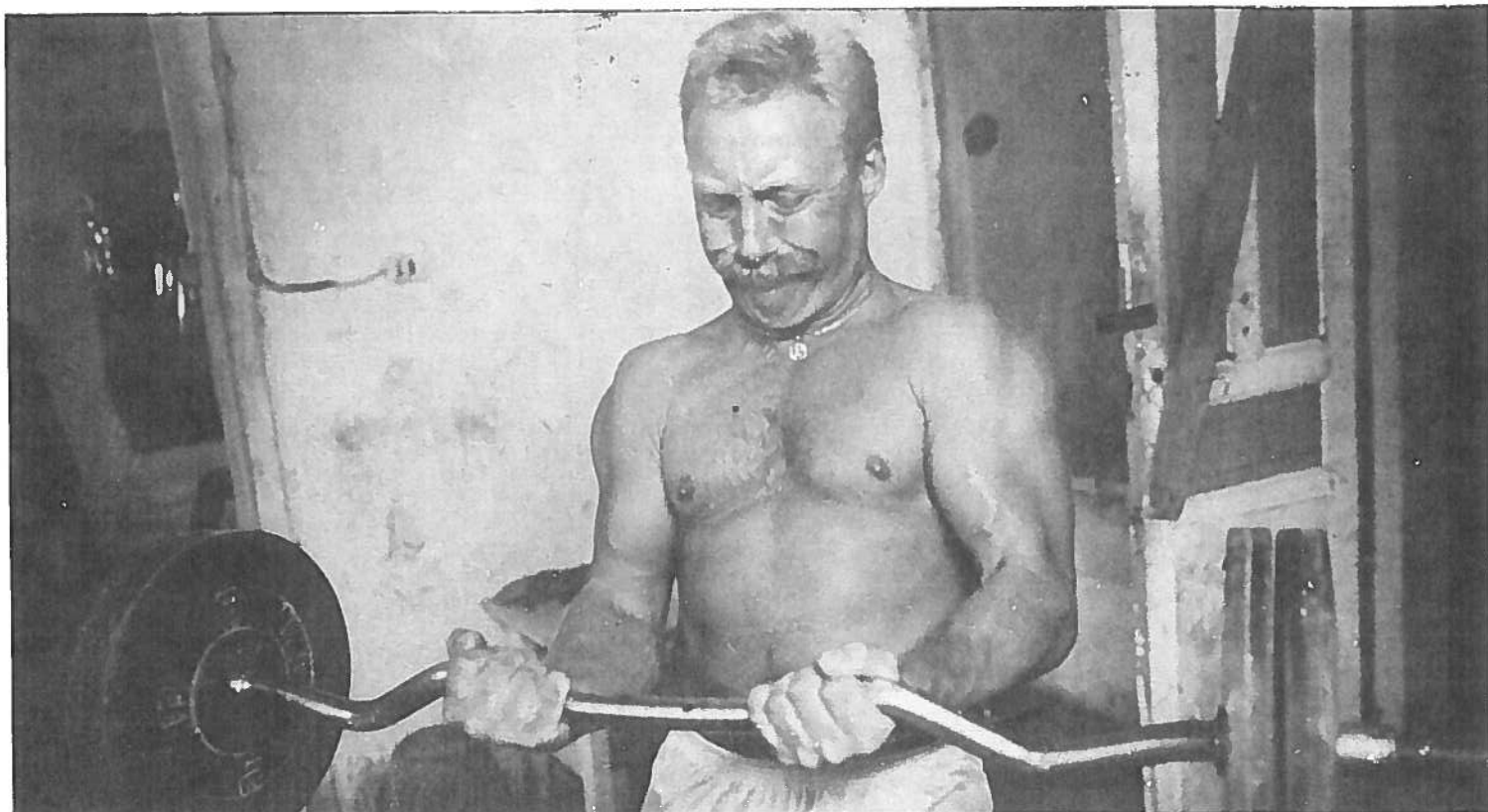

Major Birkeland er en utmerket pilkaster, og er veteran i FN-sammenheng.

Neida, major Birkeland lar ikke poengscore i darts avgjøre rekapsöknader eller böters størrelse. Når vi likevel bringer et bilde av majoren og skiva, er det fordi vi har med UNEF-mester i darts 1964 å gjøre. Dengang var han NK i en pionertropp i Sinai. Siden har pilene fulgt

med til adm.off.tjeneste i Norbatt I, femten måneder som FN-observatör på Golan og i Libanon (1981-82) og nå Norbatt XV.

— Jeg ble bitt av basillen de seks årene jeg var til sjös, sier darts-og FN-veteranen.

Det formelig lyser innsats av Woldseth mens fotografen skriker: Hold den litt til, litt til...

«KROPPSFORMING»

Kroppen trenger vedlikehold som alt annet, sier sjåfør Per Woldseth, hyppig gjest i Saqi treningsstudio.

Den 36 år gamle biloppretteren har drevet sporten i to

år. Og resultatene har i høy grad vist seg. Men noe «poseringsbilde» går han ikke med på. Så er det da heller ikke derfor han driver bodybuilding, eller «kroppsforming».

— Jeg driver styrketrening fordi det er artig og sunt. Nitti prosent av alle nordmenn får plager med ryggen. Vi sitter for mye stille. Vekt trening kombinert med kondisjonstrening hindrer kroppslig forfall. For tiden opplever vi en voldsom oppblomstring i kroppsbygning. Om det er en motesak eller ei får tiden vise.

Hjemme i Stjørdal er Woldseth instruktør i et treningsstudio.

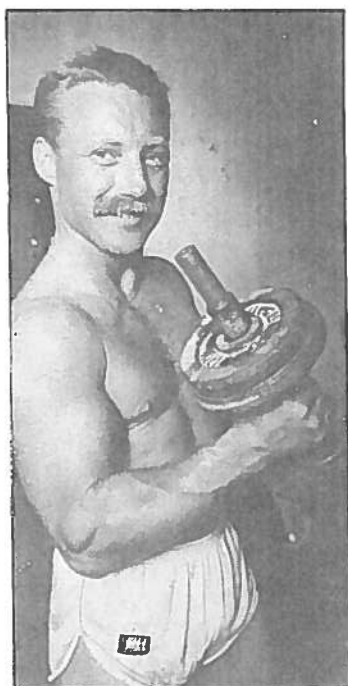
Første bud er skikkelig oppvarming, f.eks. en joggetur etterfulgt av gymnastiske øvelser og tøyning. Derneft må man begynne forsiktig. Hvis du ikke klarer 8-10 repetisjoner bruker du for tunge vekter. Går du for raskt frem vil muskelstyrken

øke raskere enn styrken i senefestene. Dette kan igjen resultere i leddhinnebetennelse, sier Woldseth.

Trønderen er også opptatt av harmonisk kroppsutvikling, og gremmes ved synet av «muskelkarer» med en voldsom overkropp og pipestikker til ben. Og for å få en harmonisk kroppsutvikling må man følge et treningsopplegg som styrker alle muskler, ikke bare en bestemt gruppe.

— Og ikke glem veskeinntaket. For min egen del går det noen liter hver gang jeg er i treningsstudioet.

Alderen har ingen betydning. Selv begynte Woldseth med vekttrening da han var 34 år gammel. Siden dengang har han økt kroppsvekten med syv kilo muskler, og det på to år. Men fortsatt har han langt igjen for å ta opp kampen med 150-tonns trekraft i bilopprettings-jiggen på sin sivile arbeidsplass....

Dette er barnemat for en mann av Woldseths kaliber.

Ulike apparater sikrer en harmonisk trening.

800 bluss

måtte sprenges

Nepaleserne etterlot seg et skur med amerikanske varslingsbluss da de trakk seg ut fra Blat i 1982. Hvem som helst kunne forsyne seg. A m -

munisjonsoffiser kaptein Lövlie, sendte rapport til UNIFIL. Men ingen ville ha noe med de gjenværende 800 blussene å gjøre.

Selv oberst Skaar spurte: «Hvorfor kan vi ikke bruke blussene selv?» Lövlie ga svaret: «Ifølge regelverket har vi ikke lov til å bruke ammunisjon (varslingsbluss) som ikke finnes i det norske systemet, og slett ikke i sikkerhetsreglementet.

Et korrekt svar fra en fagmann med sikkerhetsansvar. Likevel stiller vi spørsmålsteget ved regelverket. For varsl-

ingsblussene, de var fullt brukbare, de.

SPRENGNING

Blussene ble hentet fra Blat (til befolkningens store lettelse), fraktet til Hasbani skytebane og pakket ut fra kraftige trekasser og vann-tette blikkbokser. Deretter ble de sprengt ved hjelp av TNT. Åtte ladninger, hver på 15-20 kilo TNT og hundre bluss. Selv bn-oppen ville vite hva som smalt så kraftig....

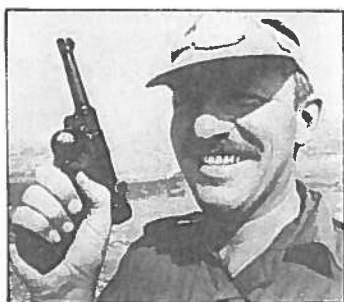
100.000KRONER I LUFTA

Langt mindre norsk varslingsbluss koster kr. 34,10 fra produsenten. I tillegg kommer frakt, lagring, fordeling, administrasjon m.v. — sannsynligvis en total kostnad på minst 100 kroner pr.stk. før de er på plass i felten. I tillegg kommer sprengstoff og flere dagsverk.

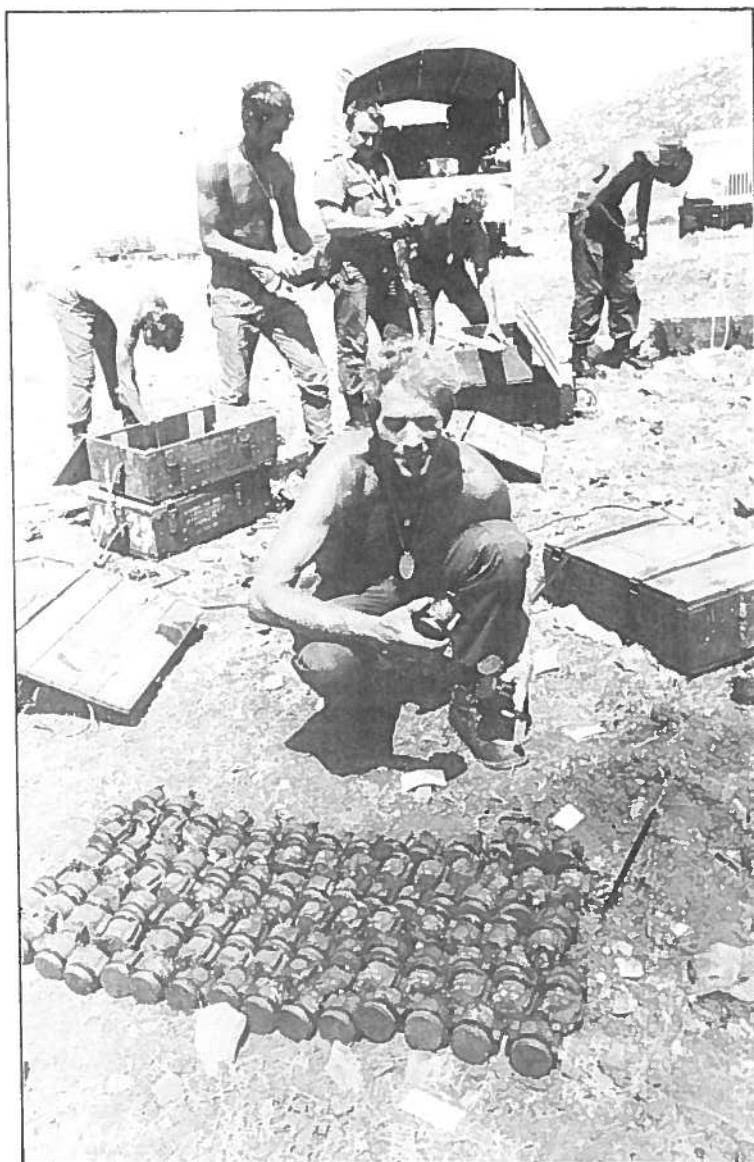
Skjøt best

Kaptein Palmer Aandal (bildet) gikk til topps da bataljonsstaben skjøt med pistol i september. Aandal prikket inn 136 av 150 mulige poeng, og klarte skyttermerket med glans. Major Pettersen oppnådde 120 poeng. På tredjeplass fulgte kaptein Helland med 113.

Aandal er en garvet pistolskytter, og kan se tilbake på flere Norges-mesterskap i skyting for politiljenes-temen. Han er også med på det norske politilandslaget.

MIO, major Vågsæther, var den minst treffsikre og har såldes de beste forutsetninger for å oppfylle UNIFILs fredsbevarende mandat....

Ammunisjonsoffiseren, kaptein Lövlie, med noen av de mange blussene som ble sprengt for noen uker siden.

Vi tar neppe for hardt i når vi påstår at fullt brukbare varslingsbluss til en kostnad

av minst 100.000 kroner ble sprengt på grunn av snevert regelverk.

Mange eksplosiver

Det er tonnevis med eksplosiver spredt utover i terrenget. De første kontingentene fjernet flere tusen miner og blindgjengere. En relativt beskjeden fangst hittil i Norbatt XV skyldes at leirområdene, veiene og stiene vi benytter allerede er klarert.

Det er ammunisjonsoffiser Lövlie som sier dette. I løpet

av Norbatts tre første måneder fjernet han ett 37 mm maskinkanonprosjektil, tre bombekastergranater, bakre del av en 88 mm PVRK og to clusthers.

Sistnevnte fant vi sør for 4-8. Clusters slippes i store mengder. Dersom vi begynte å lete systematisk ville vi sikkert funnet mange flere, sier Lövlie.

Her er ops-gutta, minus Ben Erik Grav som var på leave da vi tok bildet. Fra venstre: Stig Tjade, Torgrim Nordhus, Knut Dammen, Vebjørn Bringsjord og Roy Hunstok. Bak står Palmer Aandal og Rune Eilertsen.

Vakthavende offiser, löytnant Bringsjord sammen med assistent Rune Eilertsen «på jobb».

BN-OPSEN

Lensmannsbetjent Aandal, EDB-ingeniør Bringsjord, undervisningsinspektør Dammen, militær på åremålsstilling Hunstok, tømmerfløter/ snekker Tjade, plaststøper Nordhus, radiograf Eilertsen og student Grav. Disse utgjør gruppen vakthavende offiserer/ assistenter i bataljonens operasjon-sentral. Det vil si Hunstok måtte nylig reise til Skjold for å sikre videre engasjement.

Kompani-opsene ringer inn meldinger fra OPer og CP-er. «10.24: 4-14 OP melder 20 rds HMG (20 runder heavy machinegun) 1200 streker avstand stor». Det kan bli mange slike i løpet av et døgn, særlig når mørket faller på.

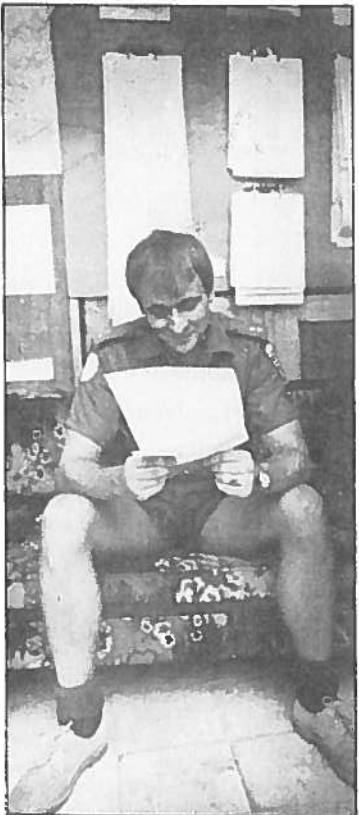
Så skjer det: SLA presser seg gjennom en CP. S-3 varsles. Ved tidsnød kan

vakthavende offiser selv utløse «Truls»

Hver morgen samles bataljonssjefen, NK, S-ene, ing, off, presten, ord.off., en representant fra stabskompaniet, PIO og PA til morgenbrief. Team Sierra (OGL) er tilstede, så briefen går på engelsk. Vakthavende offiser orienterer om siste døgn's hendelser. MIO orienterer om andre styrker og avspiller nyhetsopptak. Og Team Sierra har ofte gjort interessante observasjoner.

Morsomme episoder? En fersking på en OP meldte: «Hvitt helikopter sør-nord». En morgen sovnet presten, og obersten stilte uten distinksjoner.....

«Trivelig og interessant jobb», er en samstemt dom på opsen.

Rapporter fra UNIFIL-opsen hører til dagens lesning. På bildet ses löytnant Knut Dammen.

FC I NORBATT

Det var naturligvis stor stas da UNIFILs Force Commander, general William Callaghan i slutten av august besøkte Norbatt. Til tross for et usedvanlig stramt program tok generalen seg tid til å hilse på svært mange soldater og offiserer.

Force Commander inspiserte først hundetroppen. Deretter gikk ferden videre til Kaukaba hvor sjefen for Kp A, major Lund, holdt en kortfattet brief. Og Callaghan var en ivrig spør- rer. Han lurte blant annet på om de norske soldatene noen ganger tar kontakt med folkene i DFF-huset.

— Vi prøvde for en tid tilbake, men det var ingen

suksess. Jeg fikk en Kalashnikov-pipe stukket i magen, svarte major Lund.

— Men hva gjør dere når det oppstår problemer?

— Da må vi sette oss ned og drikke kaffe og snakke med de som lager problemene.

— Ahh, dette kan dere nordmenn, utbrøt Callaghan anerkjennende.

På sin rundtur i Norbatt inspiserte han flere enheter i Kp B, og det ble såvidt tid til å ta en titt på to av Norbatts eskortekjøretøyer. Deretter satte Callaghan seg på helikopteret igjen.

Force Commander er en travel herremann.

I hundetroppen stilte hundeførerne Rolf A. Johansen, Olav Unnestad og John O. Moi til inspeksjon. Hundene er Cesar, Ferox og Ayko.

Sersjant Lars Vidvei ble inspisert av FC mens han satt i PPK'en.

Ivar Larsen og Ole Hjalmar Leirtrø fra Kp B ved 4-4 CP. Til høyre oberst Skaar.

Fra hovedkvarteret til Kp B. På bildet er kompanisjef Jon A. Jakobsen, Yngvar Bjortveit og Henning Fosse.

Force Commander i samtale med Terje Gautvik og Oddmund Undheim ved 4-8 CP.

I Kaukaba hilste FC på kompanisjef Arvid Lund, Jack O. Flaaøyen, Ole K. Vorhaug, Kåre E. Kveset-Hagen og Bjarne Skogsholm.

Norgesvenner i Fiji-batt

Delegasjonen fra Norbatt og Normaintcoy sammen med sine venner fra Fiji. På bildet ses fra venstre: Roar Andersen, T. Kotobalavu, K. Kumar, Norunn Hovd, T. Tokalantawa, Elisabeth Flo, Lars Dahlö, S. Tupa og R. Budole.

Vet du hvor mange kilometer grensen mellom Norge og Sverige er? Navnet på Norges høyeste foss? Fødselsraten? Innbyggertallet i Troms? Gjennomsnittlig levealder for kvinner og menn? Hele kongefamilien med fødselsår? Samtlige departementer?

Ikke det? Spør Fiji-offiserene på bildet. For de vet på enkelte områder mer om Norge enn de fleste nordmenn.

Vel, litt kunne da en sammensatt delegasjon fra Norbatt og Normaintcoy bidra med. Blant annet posters, flagg, bilde av Kongen, demonstrasjon av knappetelt m/ primus og parafinlykt, «mannequinoppvisning» med fem ulike uniformstyper (stakkers san. sjåfør Andersen med undertrøye,

feltskjorte, tykk genser, feltjakke, GRU, votter og ryggsekk i 40 grader pluss...) og ikke minst: 3 kasser Farris, nystekte vafles, knekkebrød (riktignok svensk, men det holdt vi tett om....), kaviar og geitost.

Hvorfor så denne interessen for det kalde landet på den andre siden av jordkloden? Forklaringen er grei nok: Grupper på fem-seks offiserer gis i oppdrag å ta for seg de andre UNIFIL-landene. Politisk system, geografi, væpnede styrker, skolesystem etc. Og informasjonene som fremskaffes går ikke i glemmeboka. Tvert om, - nye Fiji-soldater får en brief om de andre UNIFIL-landene før de sendes til Libanon.

Men det var unektelig litt flaut å ikke huske navnet på fossefallet...

Toys øm flagg

— Det et bare til å riste på hodet av, smiler fenrik Egil Elvestad i kp A. Til tross for at Norbatt har dyktige bilmekanikere ble kompaniet beordret til å sende samtlige jeoper beregnet på nattekjøring, helt til Naqoura for å få ordnet en bagatell. Det dreide seg om noe så enkelt som å få påsatt et spesielt flaggfeste for bilen. Under kjøring i mørke skal nemlig flaggene være oppløst, og for dette måtte et eget flaggfeste til.

— Men det var nok unødig stivbent av UNIFIL å

forlange at vi skulle sende hver bil ti mil avgårde for å få ordnet dette: Tross alt er det barnemat for enhver mekaniker, sier Elvestad.

Hektisk for veksleren

Kveldsvaktene er vanligvis rolige, bortsett fra under Radio Norbatts ring-inn-programmer. Om formiddagen er det knapt tid til en røyk, sier Ove Knut Bolset.

en avkjølt aluminiumsbunker skjermet med indsekker sitter Norbatts ltveksler og trekker i ådene. Det blinker i røde lamper når noen vil ha linje. Når det står på som verst om formiddagen lager veksleren et rene edderkoppnett av ledninger fra nummer til nummer. Ønsket om linje gistreres første gang du trykker på ringeknappen. Trykker du utålmodig flere ganger risikerer veksleren å ringesignalet brutalt i øret for han løfter røret. Lite populært.

78 linjer er i bruk, derav to på radiolink til Naqoura via stormasta på Vannhøyden. Og vi som trodde den var for Radio Norge.

— Feltveksleren er av israelsk modell. Vi har ingen tilsvarende for trening på Gardermoen. Derfor gikk det litt tregt i begynnelsen av kontingenten. Nå sikrer rutinen hurtigere ekspedering, sier Ove Knut Bolset, — i det sivile telemontør.

12 mann i linjelaget skifter på linjearbeid, betjening av

veksleren samt vaktoppdrag. Etter vel halvgått løp forsøker man et rent vekslerlag, og et rent linjearbeidslag.

— En automatveksler må da være tingen?

— Neppe. Altfor mange linjer ligger direkte på bakken. Vi ville fått en serie med overledninger. I det sivile har jeg opplevd overgang fra betjent sentral til automatveksler på gammelt nett. Det hele brøt sammen, sier Bolset.

Økt infiltrasjon

Siden midten av august har det vært en markert økning i forsøkene på å infiltrere inn i og delvis gjennom UNIFILs operasjonssområde. Bak infiltrasjonen står bl. a. Amal-fraksjoner, Hizbollah og flere palestinere og eller syrerdominerte, venstreradikale grupperinger. Det er registrert flest forsøk gjennom Fijibatt, Nepbatt, Frenchbatt og Finbatt. Ved en anledning ble en bil lastet med fire Katjuskarakterer, 23 håndgranater, en mine og to håndvåpen stanset.

Takk for sist, FC

Kaptein Per Skovly i Normaintcoy (til høyre) kunne for en tid siden riste UNIFILs Force Commander i nevnen samtidig som han mintes gamle dager. De to jobbet nemlig sammen i den såkalte ONUK-styrken i Kongo i 1960-61.

Nylig ble 25-årsminnet for denne styrken markert ved en tilstelning i Irishbatt, og som eneste nordmann kunne Skovly komme frem til Force Commander for å motta diplom.

Minnebok kommer

IO-seksjonen vil trykke «Minnebok» for kontingent XV. Boken vil bestå av fem utgaver «Blue Beret» med 8 ekstrasider, innbundet i en skikkelig perm. Et fint minne å ta frem fra hylla på kalde vinter-

dager når tankene går til varme Libanon....

Boken vil foreligge senest 20. november. De som skal hjem med rotasjonsfly allerede 7. november kan forhåndsbestille boken, som

da blir ettersendt. For alle andre, også i Naqoura og Normaintcoy, selges boken «over disk». Med andre ord: Ingen forhåndsbestilling/betaling for det store flertallet.

Det er sjelden man klarer å samle så mange under leaveavviklingen i transporten. Foran fra venstre: Per Woldseth, Gerhard Poschadel, Dag Støre, Örnulf Bradal, Svein Tømmerås og Kay Ove Steinsland. Bak fra venstre: Svein O. Pettersen, Gunnar Strømmen, Rune Nygaard, Hans Grinaker, Tor-Erik Lekanger, Arne Svendkerud, Reidar Andersen, John Nilsen, Arne Berg og Björn Arild Ryen.

TRANSPORTEN

* **Kjøredistanse:**
123.483 km
 * **15.550 liter diesel**
 * **16.450 liter bensin**

* **45.000 liter diesel**
til aggregatene
 * **122 kjøretøyer**

Örnulf Bradal og Hans Grinaker foran en gammel travers av en tankbil som kom til Libanon med Norbatt I.

Dette er jultall for den samlede transporttjenesten i Norbatt. Antall kjøretøyer er alt fra bandvogner og PPK-er til M-6 er og gravemaskin.

En drøy fjerdedel av kjøretøyene hører direkte under stabskompaniets tren-tropp. De andre er fordelt på tropper og stab. Og i transportlaget står 22 sjåfører for nesten halvparten av totalt kjørt distanse. 46 mil tur-retur Tel Aviv. 20 mil tur-retur Naqoura. Det blir raskt distanser å snakke om.

Endel av gutta er yrkessjåfører. Fem er rekap-er, deriblant «superveteranen», transportoffiser Björn Arild Ryen. Han ankom midt i kontingent 13, fikk rekap i 14 og 15. Men i slutten av november gir han seg, etter 14 mnd. tjeneste i Norbatt.

Transporten tar mange av de «tyngste» løftene. Daglig går lastebiler eller busser ut 4-2 CP. Transporten betjener dessuten bensin-og dieselpumpene, og leverer diesel til aggregatene. Franskmennene har ansvaret for tankvogner til Norbatt. Men av og til svikter de. Da må

transporten kipp-kjøre med 5000 litersvogner for å tømme en israelsk tankvogn med 31.700 liter i Metulla.

Veier med veidekke a la krøtterstier sliter hardt på bilene, som stadig er til reparasjon. Men uttalelser fra Normaintcoy om at «Norbatt kjører som noen svin» vil de ha seg frabedt.

Hver dag legges litt av en transportkabal. Tropper og kompanier melder inn transportbehov de ikke selv kan dekke. Noen skal til Normaintcoy, andre til Naqoura, Metulla eller ut i AO. En skal av i Finbatt, og plukkes opp av en annen bil på retur dagen etter.

Når Ryen slentrer morgen-trøtt side om side med morgenkolonnen, med tannpirker i den ene handa og den andre i lomma, skal alt være klarert. Han ser på klokka, og gir klarsignal. Det brummer i motorer. Svart eksos spys ut fra «brøytebilen». Arbeidsdagen er igang.

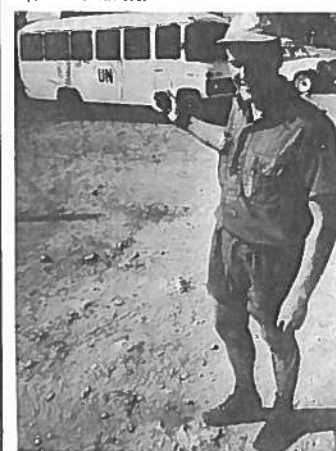
Ryen (for anledning vakthavende befal) har ansvaret for å få bilene på plass i morgenkolonnen.

Tidlig på morgenen stikker dagens første kolonne ut av Saqi. Her er det Tor Anders Pedersen i 4-2 CP som ønsker god tur.

Åge Stensrud

Kåre Saltnes

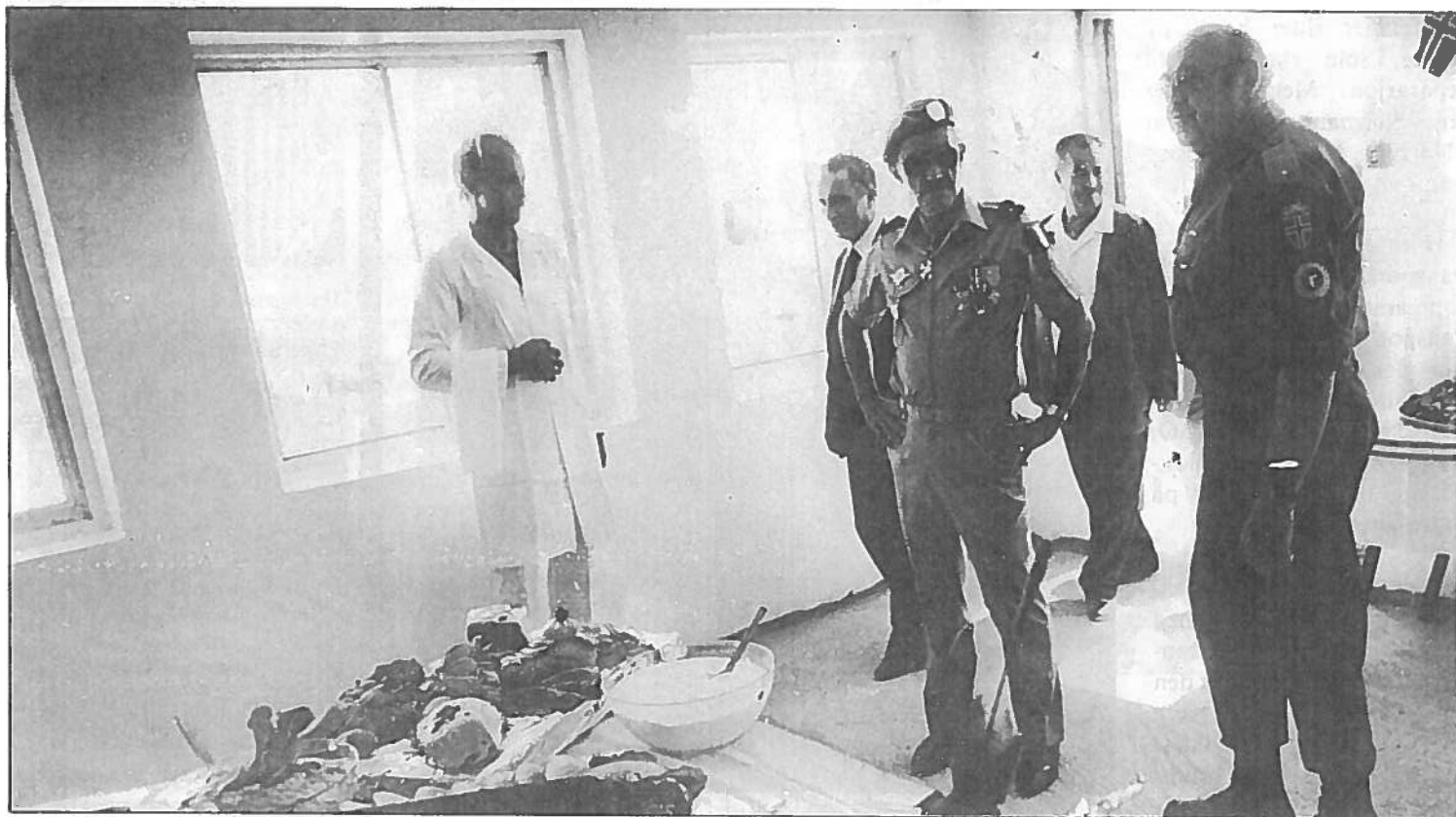

Erling Ljone

Jarle Amlid

Generalen ble målløs

General Pons ble stående målløs og beundre det flotte lunsjbordet. Han var imponert. Og kjøkkensjef Per Holtskog (til høyre) kunne stolt ta imot rosen fra UNIFILs Deputy Force Commander.

Fantastic. What a table! UNIFILs nestkommanderende, general Jean Pons, ble stående noen sekunder målløs da han inntok spisesalen i Normaintcoy under medaljeparaden nylig. Der hadde kokkene dekket

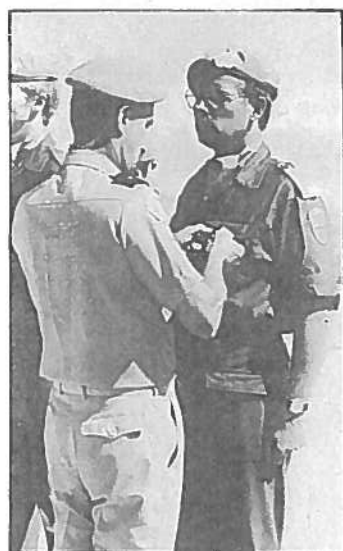
opp et lunsjbord som kunne ta pusten fra noen og enhver, general eller ikke.

Men det var ikke bare Normaintcoys lunsjbord som imponerte. Også selve medaljeparaden foregikk med

prakt og militær presisjon. Gjestene uttrykte stor tilfredshet med det de så og hørte, og oberstløytnant Ruud og hans folk hadde all grunn til å være fornøyd.

General Pons sto for utdel-

ingen av medaljene til personellet fra NMC og NORCO. I sin tale berømte Pons den tjeneste som blir utført av verkstedkompanie samtidig som han takket på vegne av hele UNIFIL. Ve blåst, karer (og jenter).

Major Nordenborg, redaksjonssjef i Litani, dekorerer.

Jentene var med. Her Loytnant Hågård brettbærer

Sersjant Grindvold får sin FN-medalje

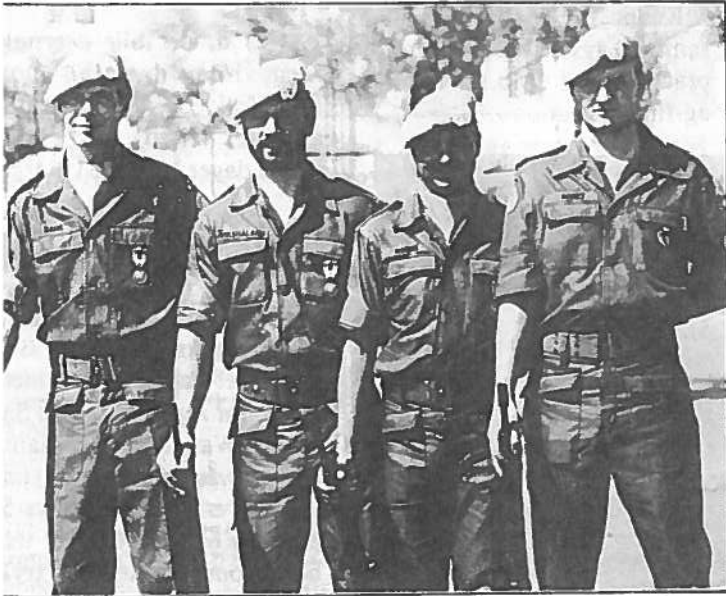
Schtismann var for anledningen «importert» fra Norbatt

ve Nedrebö fra Norbatt var invitert av gode venner i NMC til
raden: Bak fra venstre: Wahl, Vik, Netka, Gustavsen og An-
eassen

Stolte kokker med det imponerende lunsjbordet. Fra venstre:
Cristensen, Jörgensen, Nordal, Windom, Myhre og Usken

Fire glade scorpioner med medaljen på brystet. Fra venstre: Saue,
Vikshåland, Rönne og Bonet.

General Pons roset det norske
verkstedkompaniet i sin tale.

Hansen presenterer sitt gevar
på skikkelig vis

Samtlige medaljemottakere samlet på et Brett for fotografering til
Blue Beret.

Æresvakten gjøres klar. Helikopteret lander med general Pons og
den norske kontingentsjefen, oberst Eystein Singstad.

God tur, fenriker

Det er litt av en ferietur fenrikene Tor Egeli og Rune Gleditsch for tiden er ute på. De to reiser jorden rundt, - på tre uker! På Fiji-øyene har de planlagt Norbatt-fest....

Reiseruten er slik: Tel Aviv-København-Bangkok-Sydney-Fiji-øyene-Honolulu-Los Angeles-København-Oslo. Til sammen vil reiseutgiftene beløpe seg til 1900 dollar, men dette er uten overnatting.

— Vi satser på å overnatte hos venner, bekjente og slektninger underveis. På Fiji-øyene skal vi møte Lars Tore Bakken og Kjell Frode Loe fra STKP som skal feriere der i samme tidsrom, forteller Egeli til Blue Beret. Den totale reiselengde vil bli cirka 46.000 kilometer. Dersom de unngår forsinkelser vil guttene få en flytid på totalt 82 timer og 35 minutter. Egeli har ikke regnet ut kilometerprisen, men mener at den ikke blir så ille.

— Det blir mye stress på turen?

— Tja, det blir det nok. Men vi får ihvertfall møte mye folk og kan dessuten avslutte reisen med noen rolige dager hjemme i Norge.

RETTELSE

I forrige nummer av Blue Beret hadde vi kommet i skade for å gjøre kaptein Sigmund Wangen i Normaintcoy ti år eldre enn han virkelig er. Hans alder er 58 år, ikke 68. Vi beklager tabben, som skyldes en trykfeil, og håper med dette å ha ryddet opp i enhver tvil om spreke Wangens alder.

Operatørene på Radio Norge: Superveteran Svanhild Hagen, Cathrine Ulvær, Jörgen Lystrup og Arne G. Tjesmetzis. Her samlet i det vesle radiatorommet.

Hallo, Norge!

Radio Norge på Vannhøyden i Saqi. En luftavkjølt oase i en 15 kvadratmeter, sandsek-

koverdekket stålcontainer med tikkende fjernskriver, summing fra mottakere og sendere, og skurring ved frekvenssøking. Ved gunstige meteorologiske forhold tar det knapt et minutt å opprette toveis radioforbindelse med Tuentangen ved Lillestrøm. Radiobølgene som bærer telefonsamtalen eller teleximpulsene brykkes av i høyere luftlag p.g.a. jordkrumningen.

Det er få forunt å ringe gamlelandet. Operas-

jonsmessige forhold, forsyninger og personellsaker prioriteres. Velferdssamtaler er nesten umulig å oppnå, til tross for endel ledig kapasitet kveldstid.

Mange spør seg: Hvortor ikke moderne satellittoverføring? Svar: For dyrt utstyr - for kostbare samtaler/telexoverføringer.

Knapt en eneste telefonsamtale avsluttes uten værprat. «Regn i Oslo.» «Varmt og fint i Libanon».

— Vi har mange rør å holde styr på, men greier heldigvis å unngå annen rør, smiler Arne G. Tjesmetzis.

På rolige nattevakter tar Cathrine frem strikkesøyet.

Gass sikret nytt kjølerom

Dagens kokk, sanitetsmann Frank Jessen, sammen med fenrik Sverre Hoggen i åpningen til det nye kjølelageret i Chebaa.

Lngen skal lenger komme å si at pionergutta ikke obber effektivt, — det være eg med prefab'er på Vanhøyden eller mindre omfattende (men like viktige) oppdrag som f.eks. kjølerom i Chebaa.

Lagfører i håndverkslaget, Henrik Sverre Hoggen, brukte ikke mange dagene på å slå opp et kjølerom på 2,2 meter, kledt med sponplater og med 10 cm isolasjon. Og elvsagt: Aircondition. Så nå kan svette Chebaa-karere få

avkjølte softdrinks og mat som ikke er bedervet p.g.a. varmen.

Nå skal det ikke underslås at det var litt av en kamp for å få det høyst tiltrengte aircondition-anlegget fra Naqoura. En delegasjon fra Log. section var på befaring. Og når savnet av kjølerom er stort, er selvsagt alle midler tillatt, så som bruk av gassflamme for riktig å få opp varmen i det «gamle» matlageret før inspeksjon.....

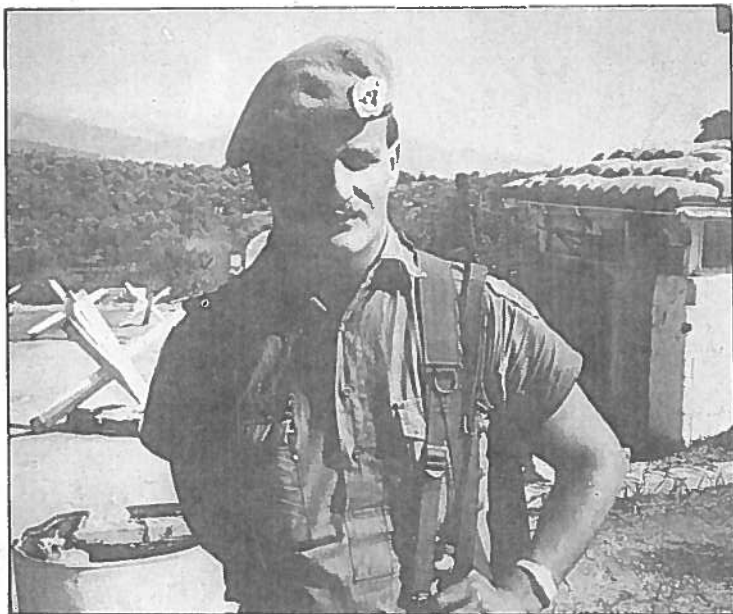
— Godt å komme tilbake igjen!

Johne Kristensen i kp B syntes det var flott å komme tilbake til Libanon etter leave i hjembygda Hovsherad i Lund kommune i Rogaland. Kommunen grenser til Vest-Agder.

kaldt vær. Og ikke var visesangerne på Maritim i Flekkefjord noe å skryte av, sier en blek 23-åring på 4-8 CP, få dager etter returen til Libanon

— Bare to dager med sol. Resten med vind, regn og

Kanskje vi burde lage en vri på ordspråket? «Hjemme bra, men Libanon best?»

Johne Kristensen på 4-8 CP synes det var topp å komme tilbake til varme Libanon etter en kjølig ferie i Norge.

SPEIDERTAKK

Det blå FN-flagget gjør det mulig for oss å arrangere speiderleir. IDF tør ikke bombardere en by der FN er stasjonert.

Det er en av de sunnimuslimske speiderlederne i Chebaa som sier dette. Speiderbevegelsen har fått et voldsomt oppsving etter en reorganisering i 1981.

Vi var innom leiren i åssiden øst for byen, — med IDF-posisjoner på toppen av fjellet. En velorganisert leir med både skjemt og alvor på programmet. Leiren ble arrangert over flere uker, med

rotasjon hver tredje eller fjerde dag for at flest mulig skulle få delta.

Pissoir med utsikt

Når IDF og SLA hamrer løs med artilleri, tanks og tunge mitraljøser i retning Nabatiye, er det kø ved pisserøret utenfor mannskapsforlegning og bar i Tel Qesi. Ikke alle er like trengte, men artilleriild og sporlys er nå engang litt av et fyrverkeri, om enn hensikten med skytingen er brutal nok.

Men det er ikke bare mot muslimsk-kontrollerte områder det skytes. Flere ganger går sporlysene i glidende bånd mot østsiden av Falkehøyden, og skremmende nær egne posisjoner.

En av de mest populære OP-ene vi har, bedyrer Tore Karlsen i kp A.

— Flott utsikt fra pisserøret i Tel Qesi, konstanterer Tore Karlsen.

Brannmesteren vil gjerne ha brannslukningsapparater av pulvertypen ved hvert eneste aggregathus, som er på 4-9 lagsleir. Fra venstre: Kjell Arne Michelsen, Björn Tore Jensen (på huk), leiravdelingens Arthur Jörundal, Odd-Vidar Vigdal og brannmester Dagfinn Haugro.

Mangelfullt brannvern

Mange prefaber er brannfeller. De ville litt nektet brukt i Norge, er leir- og brannmester Dagfinn Haugro etter full inspeksjon i hele bataljonen.

Prefab-veggene inneholder iye spon. Gulvene er belagt med linoleum, og når de så ofte ligger på vind-utsatte steder tar det bare minutter før de er overtent dersom hellet er ute.

I varme og fuktighet mister brannslukningsapparatene trykket. Av samme grunn har pulveret i ulverapparatene en tendens å pakke seg. Resultat: I brukelige.

Røykvarslere er montert på rekke steder. De færreste virker. Årsak: Den spesielle attertypen som er oreskrevet finnes ikke i systemet».

UNIFIL har innsett endel av problemene, og har utarbeidet nye minimumsnormer for bl.a. brannslukningsmidler i forhold til antall kvadratmeter. Dessuten skal brannslukningsapparatene standardiseres. Inspeksjonen viser at vi mangler 3-400 apparater, inkludert noen på lager for å supplere ved etterfylling/kontroll, sier Haugro.

NAR DEN RØDE HANE GALER....

— Første bud ved brannslukning: Lukk dører og vinduer.

Vinterstid er brannfaren absolutt størst, ved utstrakt bruk av parafinovner. Gjør deg kjent med hvordan brannslukningsapparater

virker. Vi innfører nå den hovedregelen at apparatene skal plasseres nær utgangsdørene — i samtlige forlegninger. Dermed vet alle, selv om de er på besøk, hvor slukningsmidler finnes, sier Haugro.

Kompaniene er selv ansvarlige for nødvendig instruksjon i brannslukning, — noe som i skrivende stund er forsømt. Dersom ønskelig kan brannmesteren eller en av hans medarbeidere stille som instruktører.

Leiravdelingen utgjør kjernen i bataljonens brannkorps. Men en prefab kan gjerne være overtent for mannskapene har nådd å sette tenningsnøkkelen i vannbilene.

Kamelonen

«Ingvar»

i buret

— Vi kaller ham «Ingvar», sier Øyvind Nilsen, vel vitende om at det ikke et lov til å ha kjæledyr på stabstroppforlegningen I-7. Men «Ingvar» ble buret inne som «nyttedyr», idet kameloner har en forkærlighet for insekter av mange slag. Og en kamelon nå da være langt mer miljøvennlig enn en boks helltox eller to.

For riktig å øke insektfangerkapasiteten fikk utta på H-7 tak i nok en kamelon som de puttet inn i buret. Men det skulle de ikke ha gjort. For i buret var det ingvar som ville være sjef». Dermed kverket han inntrengerer.

Øyvind Nilsen med kamelonen «Ingvar». Den vestre tassen ville være herre i eget bur, og dermed kverket han kameraten sin.

Det var moro så lenge det varte. Kamelonen «Ingvar» skiftet farge etter omgivelsene, fra gult til grønt, og hvitt da den ble

utplassert noen timer på baderommet.

Men en dag var det nok. «Ingvar» mistrides, nektet å

klatre rundt i buret og la seg rett ut. Beboerne på H-7 oppfattet protesten, og slapp «Ingvar» fri.

Kp B-veteran Arne Karlsen fotografert på 4-13 CP i ferd med å sjekke en bil som kommer inn i Kfar Chouba.

Veteran trives i Kfar Chouba

Jeg kjenner de fleste sivile i området, og de meg. Det er sjelden noe tull i området, sier superveteran Arne Karlsen i kp B. Ikke bare har han tjenestegjort i kp B i kontingent 12,14 og nå 15, men også i den samme troppen — tropp 3. Og han ser ikke bort ifra at han søker nytt engasjement om ett år eller to.

fartsveien til Kfar Chouba, som ligger utenfor blue-line, passerer det mellom 30 og 50 biler daglig — selvsagt flest på markedsdagen tirsdag.

— Mange forsøk på å smugle våpen og ammunisjon?

— Ytterst sjelden. Likevel aksepterer de fleste uten å kny at vi foretar enkelte grundige stikkontroller, sier Karlsen.

Hittil i kontingenten har vi hatt det fredelig i tropp 3. Her på 4-13 CP ved inn-

Storken Gunnar På Pi

Dette er historien om storken Gunnar. En dag i august krasjlandet han på Pi-høyden. Han var såpass utmattet at han ble forlatt av sine egne, men fortvilte ikke. For befolkningen på Pi-høyden viste seg å være svært så vennligsinnet, de ga storken både stell og et navn. Navnet ble Gunnar.

Gunnar var en sulten herre. Han satte til livs store mengder mat, blant annet fisk og frosk, og drakk vann av en blå UN-hjelm. Så begynte han å jobbe med seg selv. Trente hver dag. Gunnar la ut på daglige treningsturer i området ved Pi-høyden, noe som gjorde at formen gradvis ble bedre. Til

Viktig melding til storken Gunnar: Du er dypt savnet blant gutta på Pi-høyden. Her er Gunnar fotografert på vei til middagsbordet.

slutt forsvant han for godt, like brått som han var kommet. Det spekuleres på om Gunnar ble skutt av tankeløse mennesker med haglegevær. Eller om han

kanskje er på leave? på Kypros.?

Ikke vet vi, men storken Gunnar var ihvertfall en

trivelig kar. Og skulle du tilfeldigvis lese dette, kjære Gunnar, så vit at du er dypt savnet blant gutta på Pi-høyden.

Norbatts flotteste bart

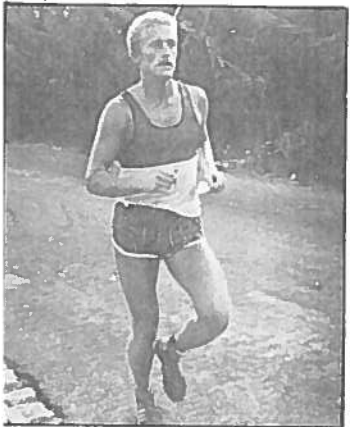

Blue Beret kunne for noen uker siden kåre mannen med Norbatts flotteste bart. Ikke uventet gikk MP-løytnant Arve Brevik til topps i den meget krevende konkurransen. Som premie fikk han overrakt et flott diplom. Litt sjenert røper den stolte bartet at en kombinasjon av matrester og bartvoks er hemmeligheten bak en velstelt bart.

På bildet har to av jurymedlemmene, Inger Evensen og Elin Heen, nettopp overlevert diplommet. Som motytelse måtte Brevik dele ut to klemmer. Her er det Inger som forsyner seg, mens Elin venter på tur.

Erling Hjeltnes på vei mot en 13. plass

Fenrik Lemme sikret seg en 4. plass

Atle Thonstad ble nummer 3

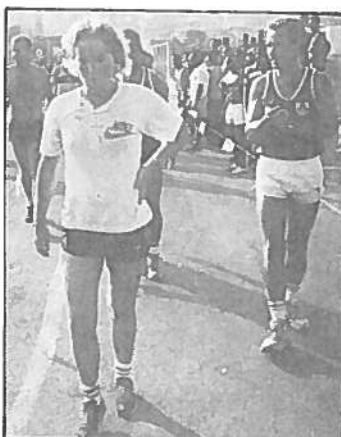

Norbatt-laget kastet Gautvik i været etter hans flotte innsats

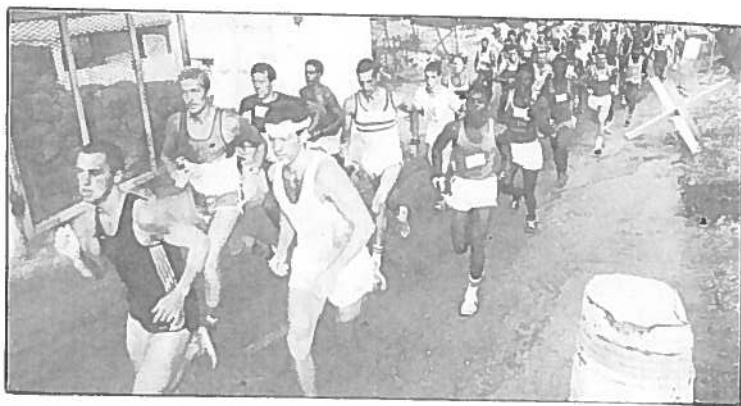
NORGE SEIRET

Det ble vist solid norsk innsats da UNIFIL-mesterskapet i landeveisløp gikk av stabelen for noen uker siden. Ikke uventet kunne Norbatts Terje Gautvik spurte i mål som førstemann. Han lå suverent i teten fra begynnelse til slutt i den millange løypa.

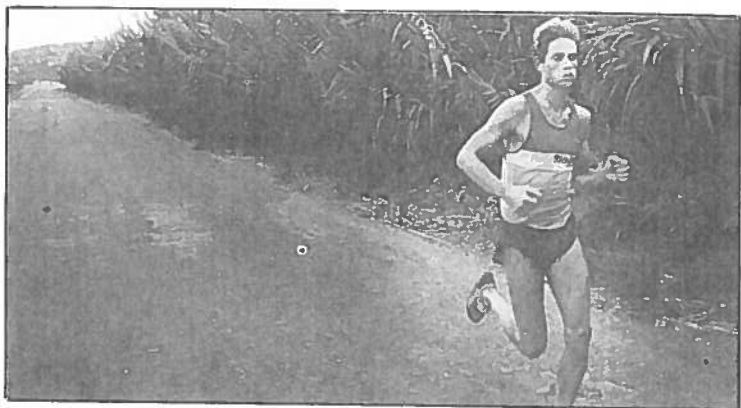
Men det var også andre raske nordmenn på farten. Atle thonstad fra Norbatt tok tredje plassen, mens Fenrik Lemme fra Normaintcoy ble nummer fire. I lagkonkurransen havnet Norbatt på andreplass, to fattige sekunder bak Frenchbatt.

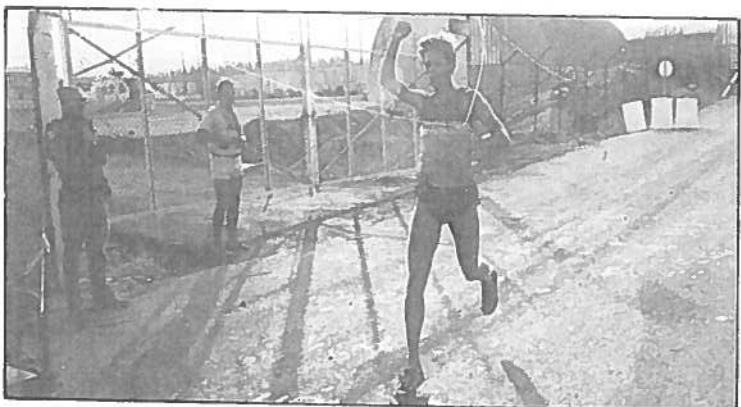
Gutta klappet for eneste jenta. Hun ble sist

Starten gikk fra HQ i Naqoura. Lemme er her tredjemann i teten

Dette bildet forteller litt om hvor suveren Gautvik egentlig var

Gautvik kom i mål flere hundre meter foran andremann, og virket ikke spesielt sliten

Normaintcoys lag besto av Vik, Hansen, Lemme, Övrehö, Botten og Berg. Her knipset foran starten.

Landsbyene i AO uten vann?

Den sivile hovedvannledningen fra Chebaa til Hebbariye, og med fordelingsledninger til bl. a. Ferdis, Kaukaba, Saqi, Rachayia og Kfar Haman, er i ferd med å bryte sammen.

Vannledningen ble anlagt av franskmennene for 60 år siden. «Normal» levetid for en slik ledning er 40-45 år, — under forutsetning av normalt vedlikeholds- og reparasjonsarbeid. Men så har ikke funnet sted. Det lokale vannstyret har ikke gjort forsøk på hevning av hverken vannavgiftene (som er minimale) eller tilknytningsavgiften for å skaffe inntekter til fornyelse av traseen. Ei heller får man bidrag fra en handlingslammet regjering. Det er derfor gjort fremstøt for å trekke Norbatt inn i bildet — idet Norbatt er en av vannforbrukerne.

Vannledningen leverer normalt 600 kubikkmeter i

tiden. Gjetere har slått hull i trykkreduksjonskummene for å skaffe drikkevann til dyrene, noe som i betydelig grad forurensner vannet.

Vannledningen var opprinnelig tildekket med stein. Som følge av ras henger den nå i løse luften over flere partier, og er utsatt for rust og brekkasje.

Ingeniöroffiser Pettersen anslår de byggetekniske utgifter for reparasjon (ikke utskiftning) av vannledningen pluss nødvendig veiutbedring for å få frem bygningsmaterialer til minimum 2 millioner kroner. Arbeidene krever langt større innsats enn hva Norbatt har till rådighet.

STANS TIL VINTEREN?

I Norbatt 15 har det vært svikt i vannleveransene fra Chebaa ved flere anledn-

Tolken George fra Kaukaba, som også er med i vannverksstyret, er her fotografert sammen med ingeniöroffiser Pettersen og hans assistent, fenrik Bergsås. Ras har revet bort steinkisten over vannledningen, som dermed henger i løse luften.

inger. Ing. off. Pettersen frykter imidlertid større brekkasjer kommende vinter. Da blir landsbyene innen Norbatt AO uten annet vann enn det de har på reservetankene, og vann som samles på cisterner fra vinternebbøren — så lenge det holder.

For Norbatts vedkommende anbefaler Pettersen dypbrønnsboring m/nødvendige installasjoner til ca.

150.000 kroner. Grunnvann vil dessuten gjøre oss mindre avhengige av utsatt vannbiltransport fra Dibbine.

Og med mindre Utenriksdepartementet i samarbeid med Bistandsdepartementet vil intervernere med penger og arbeidsledelse, så må det bli opp til de sivile med vannverksstyret i spissen selv å sørge for sin egen vannforsyning.

Ny 4-22 CP sør for Blat

Den nye 4-22 CP i Blat i foreløpig utførelse.

Fra venstre: Stig Bakken, John Arild Ringen og Kai Morten Krokeide.

22

Bataljonssjef Helge Skaar vil gjerne ha et ekstra kompani for bl. a. å forsterke Blat. Men det får han neppe, til tross for at nepaleserne tidligere hadde et helt kompani i området.

Fra Blat går strake veien til Dibbine og Marjayoun. Inn-til for få uker siden var det en smal sak å komme inn i Blat med våpen i bagasjerommet ved å omgå CP-en ved hovedkvarteret. I virkeligheten kontrollerte

tropp 2 i kp B kun halv byen, hvis shiamuslimsk dominans til en viss grad frykter trøbbel med først og fremst SLA.

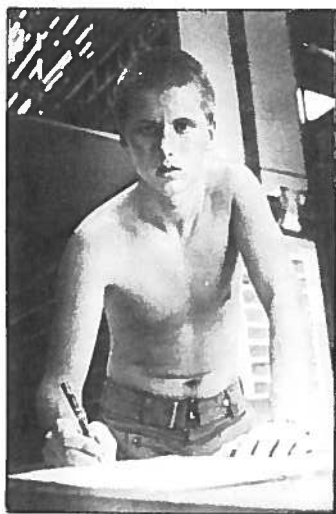
Bataljonen iverksatte der for flytting av CP-en ved tropps-HQ til sørsiden a byen, der innfartsveien kan kontrolleres. Og inner vinteren kommer med kuld og regn håper CP mannskapene at mitral jøsebua skal være ferdig støpt.

Vi har alt på lager!

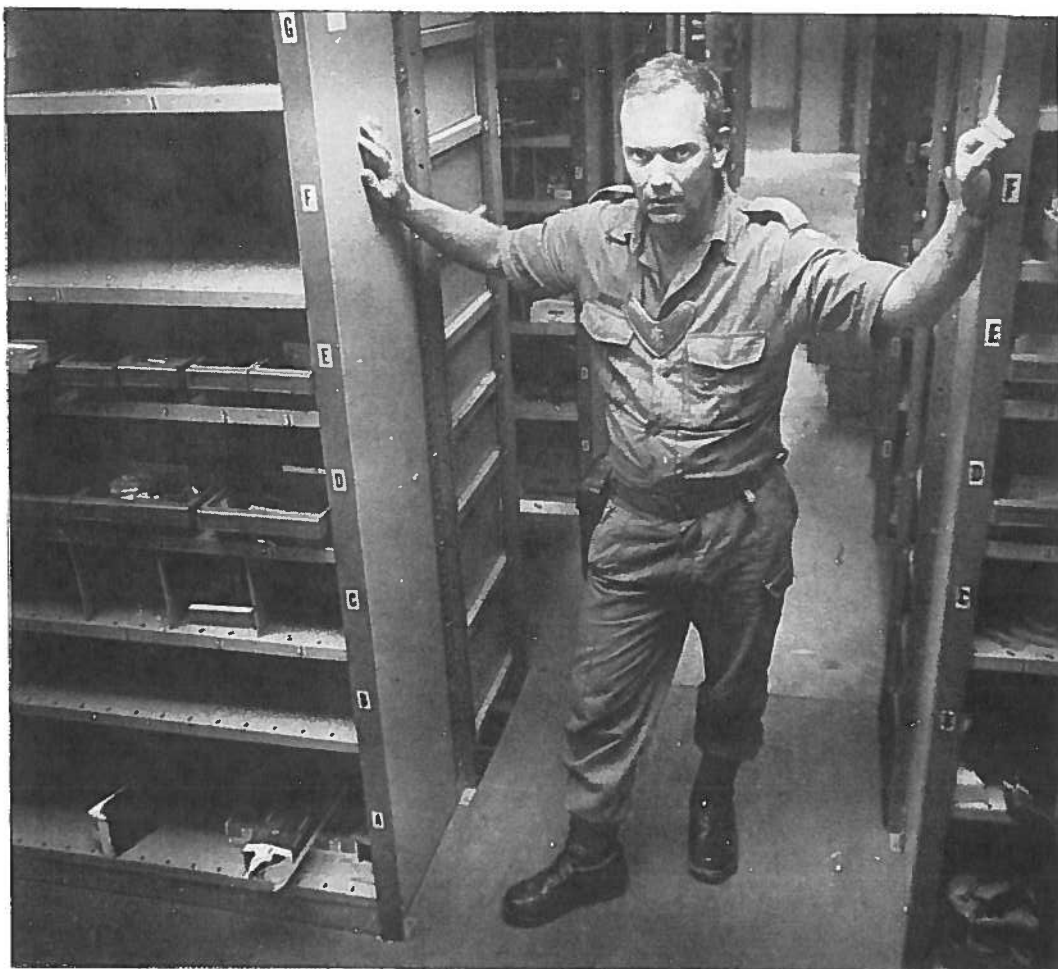
Disse gutta har alt. Og har de det ikke, så skaffer de det. Påstanden er kanskje noe drøy, men faktum er at lagertroppen i Normaintcoy har det utroligste på lager. Hele femten tusen forskjellige artikler kan de på et øyeblikk trylle frem fra sine rikholdige hyller og skap.

Lagertroppen i Normaintcoy er en viktig enhet for UNIFIL. Den har forsyningsansvar for hele 56 forskjellige bil — og aggregat-typer, og daglig går det store mengder deler over disken i den ene lagerbygningen. «Omsetningen» ligger på mellom tre og fire tusen effekter i måneden.

— Vi sitter med utstyr som tilsvarende lagertropper for fire norske brigader. Et vanlig norsk bilverksted har bare brøkdelen av det antall deler vi har. Vi handler deler fra tyve forskjellige leverandører over hele verden, med årlige

— Mye skrivearbeid i denne bransjen, forteller Martin Jansen.

— Vi har de utroligste ting i våre hyller, forteller kaptein Lasse Hegge. Han er sjef for lagertroppen i Normaintcoy.

Mesteparten av lagertroppen samlet på et brett.

bestillinger på 24 millioner kroner. En av våre offiserer er stadig på reisefot i Israel eller Libanon for å skaffe deler, forteller kaptein Lasse Hegge som er troppsjef. Lagertroppen er oppdelt i enheter for regnskap, lager, innkjøp og gjennvinning. Til sammen er det nitten mann, hvorav to sivile.

— Vi prøver hele tiden å jobbe for de kommende kontingenter. Leveringstiden på deler er nemlig fra et halvt år til to år. Mye av vår jobb nå gir først utslag om en eller to kontingenter, forklarer Hegge.

— Litt tungvindi når man ikke har data. Men systemet fungerer ihvertfall, sier «kartoteksjef» Terje Lervaaag.

De tre raskeste etter løpet. Fra venstre: Tommy Aunan, Terje Gautvik og Atle Thonstad.

Gautvik best i terrengløp

Den 23 år gamle Terje Gautvik var ikke til å true i det tredje løpet i terrengkarusellen i Norbatt. Han gjorde unna 6,8 km fra Norbatt plass til «Israelerveien» og retur på tiden 23.44. Det var 28 sekunder raskere enn Atle Thonstad.

Kl. I 20-34 år

1. Terje Gautvik, kp B 23.44
2. Atle Thonstad, STKP 24.12
3. Tommy Aunan, STKP 25.27
4. Karl Gunnar Bakke, kp B 26.54
5. Kristian Gjerdrum, STKP 27.01
6. Erling Hjelmseth, STKP, 27.26
7. Dagfinn Wærness, STKP 28.00

— Kor lang tid brukte æ, undres kaptein Grønnås.

8. Larsen, kp B 29.50
9. Yngvar Bjartveit, kp B 36.53

Kvinner 20-34 år

1. Dagne Lindheim, STKP 41.54

KL. II 35-42 år

1. Kapt. Haugsdal, STKP 30.36

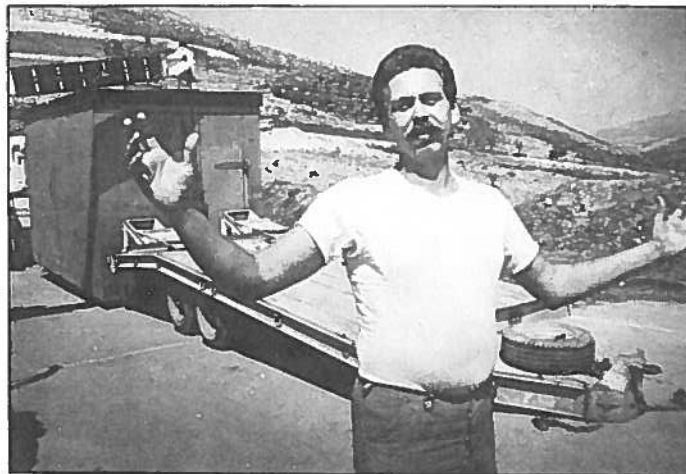
Kl. III 43-49 år

1. Kaptein Grønnås, STKP 33.25

En sliten, men glad Dagne Lindheim i mål. Her oppmuntres hun av Hilde Nilsen.

«Cool it»

Overkokk Frode Aronsen er fortvilet fordi han må kaste mat. Bakgrunnen den mislykkede frysecontaineren som måtte sendes retur.

Overkokk Frode Aronsen i kp A fortviler. I løpet av en varm sommer har han kastet flere hundre kilo kjøttretter, salater, syltetøy, fisk, egg og ikke minst frukt. Og mer vil bli vraket, inntil kompaniet får seg et høyst nødvendig kjølerom.

Det vil si: Kjølerommet finnes. Det ble bygd iløpet av Norbatt XIV. Problemet er bare at man mangler selve kjøleaggregatet.

Selvsagt ble det bestilt, og lovt. Men da Norbatt begynte å purre på de ansvarlige i Naqoura, fant kloke hoder ut at man like gjerne kunne sende en hel kjøle- og frysecontainer for frittstående plassering utenom kjølerommet. Som tenkt, så gjort. Man fant frem til en gammel kjøle- og

frysecontainer et sted Irishbatt, fikk to kranbiler å løfte den på tilhenge kjørte den lange veien Norbatt og Tel Quesi og lesset av.

Selvsagt virket ikk kolossen. Ingen instrumentavle, intet kjølemaskineri. I løpet av sommeren var fraiske spesialister to ganger Tel Quesi for å reparere Dødfødt.

I september ble de ubrukelige kjøle- og frysecontaineren hentet igjen. Oppdraget la beslag på to krabiler fra Normaintcoy en arbeidsdag.

Og inntil kjøleaggregatet kjølerommet ankomme: eller man eventuelt forsøkte seg med en ny container fortsetter overkokken å kaste mat som ikke holder seg varmen.

SITATER

Som dere vet, karer, er kvinnen menneskets beste venn!

(Geir Johansen i stabstropen sittende i baren)

— Fenriken falt bakover, stående i korrekt grunnstilling. Det var et vakkert stup.

— Uansett kunne det umulig ha vært korrekt grunnstilling, for da skulle han jaggu ha falt forover!

(Bataljonsjef Skaar og NK Thorsen i samtale om en fenrik som besvimte under en tidligere medaljeparade)

Norges beste soldater?

Jeg følte en opphøyet stemning minuttene før kongebesøket på Gardermoen 21. mai, og slengte ut at jeg sto foran Norges beste soldater.

Reaksjonen var det ikke godt for meg å lodde sånn i farten. Kanskje det kvapp i dere: «Jöss, er vi det? Det var ikke dårlig...»

Hvis så var tilfelle, var det det jeg var ute etter. Tro kan som kjent flytte fjell. Det vi er motivert for - det oppnår vi som regel.

De færreste av oss går gjennom livet med følelsen av hverken å være verdens- eller norgesmester i hva vi tar oss til. Mest har vi nok følelsen av å være gjennomsnittsmennesker, eller en slags «Middelhavsfarer», idet vi ofte gis inntrykk av at naboen har større suksess enn oss.

«Middelhavsfarer» -stempelet kan vi til en viss

grad gå med på, men resten synes jeg vi skal forkaste.

Hensikten med mitt utbrudd var ikke å være blærete på avdelingens vegne. På den annen side, — man skal ikke stikke sitt lys under en skjeppe.

Riktignok skal vi som avdeling virke enhetlig utad. Men vi er alle individualister, med ulike behov og følelser. Viktigst av alt er at vi selv føler oss OK. Jeg tror en slik selvfølelse best oppnås i det øyeblikk vi slutter med å ta vår egen person for alvorlig. Det vi påtar oss av oppgaver derimot - det skal vi ta alvorlig. Da kommer den ros og anerkjennelse vi alle er avhengig av for å gjøre en enda bedre jobb, av seg selv.

Under marsjen må vi ikke glemme det gode humør. Litt krydder er nødvendig for oss som har byttet hjemmelivets lune trygghet og bekvemmeligheter med sandsekker, piggråd, jallamage, slanger,

Oberstløytnant Per Thorsen, NK for Norbatt XV, kommer i dette innlegget med noen betraktninger om sin avdeling.

skorpioner og gudene vet hva.

Ut av dette krydder har gjennomsnittsmennesket av og til dukket opp i Norbatt XV. MP-rapporter, tapte blåkort og dollar er stikkord her. Jeg gremmes.

I UNIFIL-sammenheng blant de som besøker oss andre tilskuere har vi rimelig høy stjerne. «Let's keep it that way».

P.

SITATER

Slutt å leke med sakene mine!

(Fenrik Egelien sittende utenfor spisesalen overfor en kvinnelig fenrik.)

— Driver Ni med bodybuilding?

(Svensk sykepleier i flat

tango med löytnant Markussen)

— Hva er det normalt for et kvinnfolk å gjøre med et mannfolk?

(Korporal Tore Bakken etter leave)

— Hadde jeg fått tak i den

jæ..... skulle jeg hengt ham i en snor etter Herken hjem til Norge!

(Kaptein Helland om en soldat som har «syndet»)

— Vet du hva som er meningen med Forsvarets underbukser?

At pungen skal få luft!

(Ing. off., major Petersen)

— Nå har jeg jaggu mer hår under haka enn over!

(Löytnant Jacobsen etter å ha blitt grundig klippet av fenrik Norunn Høvd)

TOBAKKSGUTT I TIBNINE

